

תא חזי. והמשפלים זזהרו וכו'. והמשפלים  
 זזהרו אלין אנון דמסתפלי ברזא דחכמתא  
 בסתרי רזין דאורייתא אלין צדיקיא דעבדין  
 רעותא דמאריהון. ומשתדלי באורייתא יממא  
 וליליא. ואלין אנון משפילים דאנון משפילים  
 ברעותא דמאריהון תדיר. והא אוקימנא דלית  
 דרגא פדרגא דידהו.

בגין כך כל אנון דמשתדלי באורייתא, אקרין  
 משפילים מסתפלן בחכמתא מסתפלן  
 ברזא דחכמתא עלאה. אין סוף אתפשט נהירו  
 סתים דלא ידיע, והאי דנפקא מאין סוף קימא  
 לקימא. והמשפלים זזהרו פזהר הרקיע, אלין  
 אנון דמסתפלי ברזא דחכמתא, בסתרי ברזא  
 דאורייתא אלין אנון דידיעי ברזא דרזין,  
 ומסתפלן ואתחזו לאזדהרא בההוא זיהרו  
 דנגיד ונפיק וקימי ברזי דאורייתא, וידיעי  
 לאסתפלא בסתרהא.

בזהר הרקיע, דא איהו רקיעא דקאים לאנהרא  
 לתתא, ואתעטר לעלא ונהיר לתתא.  
 וההוא זזהר נגיד ואתמשך לתתאי ומההוא  
 זזהר אתזנו, וקימי בקיומיהו ואזלי ושאטן  
 ונצחי גבורי שמאי ודיני גבורתי טסיסין.

ומצדיקן הרבים פפוכבים לעולם ועד. כד  
 נהרין פוכביא בנהירו דנציץ ונטלי  
 במטלנוי לאתנהרא מגו דרגין ידיעאן, פוכבא  
 דנהיר מסטר דמזרח פמה אנון משרין מזלגן  
 קימאן בקסטוריהו. האי פוכבא נציץ תלת  
 זמני ובטש נציצו דילה ברביעתא לקבלא  
 נציצו דחד קטרא וטהרורא דקימא לעלא.  
 ולבתר שכיף ואתנצצן כל אנון אחרנין ואיהו  
 סתים באתריהו. והאי אקרי כוכבא אומנא.  
 לבתר נפקא לסטר דרום פוכבא אחרא, ודא  
 נציץ בארבע כוכביא דרהטי ואזלי ואושיטו

בא וראה, והמשפלים זזהרו וכו'.  
 והמשפלים זזהרו, אלה אותם  
 שמסתפלים בסוד החכמה,  
 בסתרי הסודות של התורה. אלה  
 הצדיקים שעושים רצון רבונם,  
 ומשתדלים בתורה ימים ולילות.  
 ואלו הם המשפילים שהם  
 משפילים ברצון רבונם תמיד,  
 והרי בארנו שאין דרגה פדרגתם.  
 משום כך, כל אותם שמשתדלים  
 בתורה נקראים משפילים,  
 מסתפלים בחכמה, מסתפלים  
 בסוד החכמה העליונה. אין סוף  
 מתפשט אור נסתר שלא ידוע,  
 וזה יוצא מאין סוף ברית לקים.  
 והמשפלים זזהרו פזהר הרקיע,  
 אלו הם שמסתפלים בסוד  
 החכמה, בסתרים בסוד התורה.  
 אלו הם שמכירים את סוד  
 הסודות, ומסתפלים ויראו  
 להזדהר באותו הזזהר ששופע  
 ויוצא, ועומדים בסודות התורה  
 ויודעים להסתפל בסתריה.

בזהר הרקיע, זהו הרקיע שעומד  
 להאיר למטה, ומתעטר למעלה  
 ומאיר למטה. ואותו הזזהר שופע  
 ונמשך לתחתונים, ומאותו הזזהר  
 הם נזונים, ועומדים בקיימם  
 והולכים ומשוטטים, ומנצחים  
 גבורי השמים, ודנים גבורות  
 קשות.

ומצדיקן הרבים פפוכבים לעולם  
 ועד. כשמאירים הפוכבים באור  
 שנוצץ ונוסעים במסעותיהם  
 שיאורו מתוך דרגות ידועות,  
 הפוכב שמאיר מצד המזרח, פמה  
 הם מחנות משתלשלים עומדים  
 בהיכלותיהם. הפוכב הזה נוצץ  
 שלש פעמים, ומכה את הניצוץ  
 שלו ברביעית לקבל ניצוץ של  
 קשר אחד ואור פנימי שעומד  
 למעלה. ואחר כך שוכף,  
 ומתנוצצים כל אותם האחרים,  
 והוא נסתר במקומם. וזה נקרא

כְּכֹכֵב אֲמֵן. אַחַר כֵּן יֵוצֵא לְצַד הַדְרוֹם כֹּכֵב אַחַר, וְזֶה נֹצֵץ עִם אַרְבַּעַת כֹּכָבִים שְׂרָצִים וְהוֹלְכִים וּמוֹשִׁיטִים אֶת אוֹרָם לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְזֶה נִקְרָא כֹכֵב שְׁנוּצֵץ מִשְׁנֵי צְדָדִים, דְרוֹם וּמִזְרָח.

וְנֹאזְרִים אֵלָּהּ וְרִבּוֹא רִכְבוֹת כֹּכָבִים שְׁנוּטְלִים זֶה־וְנִיּוּצוֹת מִתּוֹךְ נִיּוּצוֹת שְׁמַאִיר מִהַשְׁמֶשׁ. שְׁמֶשׁ שֶׁל הַמִּשְׁקוּף (מִשְׁקוּף שֶׁל הַשְׁמֶשׁ) כְּשִׁמְאִיר בְּמִסְעוֹ, נֹאזְרִים מִמֶּנּוּ כָּל אוֹתָם הַכֹּכָבִים שְׁמַאִירִים וְנֹצֵצִים כָּל אוֹתָם כֹּכֵב אוֹמֵן. אֵף עַל גִּבּ שְׁנִסְתֵּר אַחַר כֵּן, יֵוצֵא וְזוֹהֵר עָלָיו מִמְּנֶה אֶחָד שֶׁשְׁמוֹ יִגּוּרִיא"ל.

וּכְשֶׁכֹּכֵב אוֹמֵן הֵזֶה יֵוצֵא וְנֹצֵץ וְלֹא נִסְתֵּר, אֲזִי אוֹתוֹ הַמְּמַנֶּה מוֹרִיד שְׁלוֹם לְאוֹתוֹ הַצֵּד. וְכֹאשֵׁר הַנִּיּוּצִים הַקָּשָׁה עוֹשֶׂה מְדִידָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְהַכֵּל מִסְתַּמֵּךְ וּמַאִיר וְשׁוֹפֵעַ הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל הַרְקִיעַ הָעֲלִיּוֹן כְּנֶגֶד הַמִּזְרָח, וְהוּא מִתְּעוֹרֵר כְּנֶגֶד הַמַּעְרָב, וְסִימְנֵךְ - (יְשַׁעִיָּה מ"א) מִי הַעִיר מִמִּזְרָח צֵדֵק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ, אֲזִי כָּל אוֹתָם הַמְּמַנִּים שְׁעוֹמְדִים עַל הַכֹּכָבִים, כְּלָם יוֹבִילוּ הָאוֹר שֶׁל הַפְּנִים מִתּוֹךְ הַשְׁמֶשׁ, כְּשֶׁשׁוֹסֵעַ הַשְׁמֶשׁ לְמִשְׁקוּף אֶחָד שֶׁהוּא מִשְׁקוּף שֶׁל בִּילְגָא, אֲזִי אוֹתוֹ הַכֹּכֵב שְׁנוּצֵץ מַאִיר מִתּוֹךְ כַּחוֹ שֶׁל מְמַנֶּה אֶחָד שְׁנוּסֵעַ כְּשֶׁהַשְׁמֶשׁ נוֹסֵעַ.

וְהוּא לִי שׁוֹר וְחִמּוֹר - מִצַּד שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁל רֵאשׁ. צֵאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה - מִהַצֵּד שֶׁל תְּפִלִּין שֶׁל יָד. וְהִיא כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, וְהִיא פְּרִשׁוּהָ כִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה, שְׂצָרִיכִים לְשַׁלְשָׁה גִלְגּוּלִים אֵלָיו, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו וְגו'. וּפְרִשׁוּהָ בְּעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה, בְּשִׁפְתַי אֵין עוֹלִין בְּאֵילָן, וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁים בְּאֵילָן.

נְהוּרָא דִּילְהוֹן לְאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֵלְמָא, וְהָאִי אֲקָרִי כֹכְבָא דְנֹצֵץ מִתְרֵי סְטָרֵי דְרוֹם וּמִזְרָח. וּמִתְנַהֲרֵי אֵלָּהּ וְרִבּוֹא רִבּוֹן כֹּכְבָא דְנִטְלֵי זִיְהֵרָא וְנִצִּיצוּ מִגּוֹ נִצִּיצוּ דְנִהִיר מִן

שְׁמֶשׁא. שְׁמֶשׁא דְּמִשְׁקוּפָא (נ"א מִשְׁקוּפָא דְּשִׁמְשָׁא) כַּד נִהִיר בְּמִטְלָנוּי נִהֲרִין מִנֶּה כָּל אֲנוּן כֹּכְבָא דְנִהֲרִין וְנֹצֵצִין כָּל אֲנוּן כֹּכְבָא אוּמָנָא. אֵף עַל גִּבּ דְּסֵתִים לְבַתֵּר נִפִּיק וְזוֹהִיר עָלָה חַד מְמַנָּא וּיִגּוּרִיא"ל שְׁמֵהּ.

וְכַד הָאִי כֹכְבָא אוּמָנָא נִפִּיק וְנֹצֵץ וְלֹא אִסְתִּים, כְּדִין הֵהוּא מְמַנָּא נְחִית (נ"א נִפִּיק)

שְׁלֵמָא לְהֵהוּא סְטָרָא. וְכַד בּוּצִינָא דְקָרְדִּינוּתָא עֲבִיד מִשְׁחָתָא לְעֵלָא וְתַתָּא, וְכֵלָא אִסְתַּמֵּךְ וְאִנְהִיר וְנִגִּיד אֲתַעְרוּתָא דְרַקִּיעָא עֲלָהָה לְקַבְלָה דְּמִזְרָח, וְאִיהוּ אֲתַעֵר לְקַבְלָה דְּמַעְרָב, וְסִימְנֵךְ (יְשַׁעִיָּה מ"ב) מִי הַעִיר מִמִּזְרָח צֵדֵק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ. כְּדִין כָּל אֲנוּן מְמַנֵּן דְקִימִין עַל כֹּכְבָא, כְּלָהוּ יוֹבִילוּן נִהִירוֹ דְאַנְפִּין מִגּוֹ שְׁמֶשׁא, כַּד נִטִּיל שְׁמֶשׁא לְמִשְׁקוּפָא חַדָּא דְקָאִי מִשְׁקוּפָא דְבִילְגָא. כְּדִין הֵהוּא כֹכְבָא דְנֹצֵץ נִהִיר מִגּוֹ חֵילָא דְחַד מְמַנָּא דְנִטִּיל כַּד נִטִּיל שְׁמֶשׁא. (דף

קכז ע"א) (עכ"מ וכאן תחלת ענין ונראה שצריך להתחיל).

וְהוּא לִי שׁוֹר וְחִמּוֹר (בְּרַאשִׁית ל"ב ו') מִסְטָרָא דְתְּפִלִּין דְרִישָׁא. צֵאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה מִסְטָרָא דְתְּפִלִּין דִּיד וְהִיא כְּעֵץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, (תְּהִלִּים א' ג') וְהִיא אוּקְמוּהָ (דְבָרִים כ' יט) כִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה. דְצָרִיכִין לְשַׁלַּשׁ גִּלְגּוּלִין לְגִבְהָ, כְּמָא דְאוּקְמוּהָ יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו וְגו'. וְאוּקְמוּהָ מַאֲרֵי מִתְנִיתִין בְּשִׁפְתַי אֵין עוֹלִין בְּאֵילָן, וְאֵין רֹכְבִין (נ"א סוּמְכִים) בְּאֵילָן, וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁין בְּאֵילָן.

כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֵה יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו וְגו'. וּפְרִשׁוּהָ בְּעֲלֵי הַמְּשֵׁנָה, בְּשִׁפְתַי אֵין עוֹלִין בְּאֵילָן, וְאֵין מִשְׁתַּמְשִׁים בְּאֵילָן.

את זה בדרך סוד אני שואל אותך, המנורה הקדושה, ולא בפשיטות של בעלי המשנה הגופניים, אלא של בעלי המשנה השכליים שעליהם נאמר והמשפלים יזהרו. אמר לו, זקן זקן, אמר אני, שאני מצד העץ שנקרא עץ החיים, שנטוע בשפת המלכה, שלא צריך שום אדם להשתמש בה, כמו שבארונה, כל המשתמש בכתר - עובר. וזה השם המפרש שעולה לחשבון אדם. ופרשוהו רבותינו, כל המשתמש בשם המפרש, נעקר מן העולם.

אמר לו, ברוך אתה המנורה הקדושה, שבודאי כך הוא, שבימות החל שולט עץ הדעת טוב ורע, שהוא אדם של וייצר, בייצר הטוב וביצר הרע. זהו שפיתוב (בראשית ב ט) וייצר ה' אלהים את האדם, והוא עץ הדעת טוב ורע שחטא בו אדם, וזהו מטטרו"ן שהוא עבד ששולט בששה סדרי משנה והוא גופני, ושולט בששת ימי החל, שהם חלין של טמאה וחלין של טהרה, וממנו נתנו ששה סדרי משנה באסור והתר, טמאה וטהרה, כשר ופסול.

ובו ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך. ואין עבודה אלא תפלה, שבו צריך אדם להיות כעבד המסדר שבחיו לפניו, וכעבד השואל פרס מרבו, וכעבד המקבל פרס מרבו והולך לו.

אבל בשבת המלכה, ששולט בה עץ החיים ולא עץ הדעת טוב ורע, פרשוהו שאין משתמשים באילן שום שמוש, וכל המשתמש בכתר - עובר, ולא עולים בו ולא סומכים בו להשתמש, שלא יקצצו בנטיעות, שאין שם קצוץ ופרוד בעץ החיים.

האי בארז רזא אנא שאיל לך בוצינא קדישא ולא בפשיטו דמארי מתניתין גופניים.

אלא דמארי מתניתין שכליים דאתמר עליהו והמשפלים יזהרו. אמר ליה סבא סבא אמא אנא דאנא מסטרא דאילנא דאקרי אילנא דחיי, דנטיע בשבת מלכתא, דלא צריך שום בר נש לאשתמשא בה. כמה דאוקמוה כל המשתמש בתגא חלה. ודא שמא מפרש דסליק לחשבון אדם. ואוקמוה רבנן כל המשתמש בשם המפרש נעקר מן העולם.

אמר ליה בריך אנת בוצינא קדישא, דבודאי הכי הוא, דביומי דחל שלטא עץ הדעת טוב ורע, דאיהו אדם דוייצר פיצר הטוב ובייצר הרע, הדא הוא דכתיב (בראשית ב ט) וייצר ה' אלהים את האדם. ואיהו עץ הדעת טוב ורע דחב ביה אדם. ודא הוא מטטרו"ן דאיהו עבד דשליט בשית סדרי משנה ואיהו גופני, ושליט בשית יומין דחל דאנון חלין דטמאה וחלין דטהרה. ומנה אתיהיבו שית סדרי משנה באסור והתר, טמאה וטהרה, כשר ופסול.

ובה (שמות כ ט) ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך. ולית עבודה אלא צלותא, דבה צריך בר נש למהוי כעבד המסדר שבחיו לפניו, וכעבד השואל פרס מרבו, וכעבד המקבל פרס מרבו והולך לו.

אבל בשבת מלכתא דשולטא ביה אילנא דחיי ולא עץ הדעת טוב ורע אוקמוה דאין משתמשינן באילן שום שמוש, וכל המשתמש בתגא חלה. ולא עולין ביה ולא סומכין ביה לאשתמשא, דלא יקצצון בנטיעות, דלית תמן קצוץ ופרוד באילנא דחיי.